

F. t. l. om radio- og fjernsynsvirksomhed.

tilstand, der havde udviklet sig på baggrund af den gældende radiospredningslov, og som er kendetegnet ved, at privat producerede radiofoni- og fjernsynsprogrammer ikke over fællesantenneanlæg og andre trådfordelingsanlæg kan fordeles til private hjem.

Udvalget fremsatte udkast til en særlig lov om fællesantenneanlæg m. v., der gennemførtes som *lov nr. 413 af 18. december 1968*. Efter lovens § 1, stk. 1, må fællesantenneanlæg og andre anlæg til fordeling af lyd- eller billedprogrammer til modtageapparater, lydgendivere eller billedskærme i lokaler, der anvendes til privat beboelse, kun indrettes og benyttes til fordeling af radiofoni- og fjernsynsprogrammer, som udsendes af Danmarks Radio eller af radiospredningsinstitutioner i udlandet. Den i lovens § 8 foreskrevne revision indgår i nærværende lovforslag.

Navnlig i forbindelse med den voksende udbredelse af fællesantenneanlæg i løbet af de senere år har en stadig større interesse samlet sig om de forskellige former for kabelfordelingsanlæg (»kabel-TV«). Navnlig i U.S.A. og Canada er etableret et betydeligt antal kabelanlæg; således anslås det, at der i U.S.A. i 1971 var ca. 6 mill. abonnenter tilknyttet sådanne anlæg – i Canada et forholdsvis langt større antal, formentlig 20 pct. af samtlige husholdninger, i visse distrikter op til 70 pct. I Europa er udviklingen af kabel-TV gået betydeligt langsommere end i Nordamerika, men anlægene har nået en vis udbredelse navnlig i Belgien, Holland, Schweiz, Frankrig og Storbritannien.

Kabel-TV kan være baseret på de traditionelle fællesantenneanlæg, idet programmerne i så fald fordeles gennem et stamkabelnet til de enkelte fællesantenneanlæg. Fordeling af radiofoni- og TV-programmer via kabel har den særlige fordel, at der kan udsendes et meget betydeligt antal programmer, uden at det begrænsede radiofrekvensområde belastes. Dette kan da forbeholdes andre former for telekommunikation, der er afhængige af radiobølger. De tidligere kabelsystemer havde i almindelighed en kapacitet på 6-12 TV-programmer, men systemer med 24, 36 og forsøgsvis også 45 kanaler eksisterer allerede. Her i landet findes på indeværende tidspunkt ikke anlæg indrettet for mere end 6 kanaler. Kabelfordelingsanlæg er i et vist omfang blevet etableret med henblik på modtagelse af udenlandske programmer.

En væsentlig ulempe ved programfordeling via kabel er de meget betydelige anlægsudgifter, navnlig ved dækning af tyndt befolkede områder. Skønsmæssigt vil en etablering af byanlæg i samtlige bysamfund i landet med over 1000 indbyggere

(274 bysamfund med i alt ca. 3,3 mill. indbyggere) medføre investeringer på omkring 2 milliarder kr.

De eksisterende kabel-TV-systemer benyttes hovedsagelig til fordeling af traditionelle radiofoni- og fjernsynsprogrammer. Som anført kan anlægene imidlertid også anvendes til selvstændig programvirksomhed, og nærværende lovforslag indeholder på denne baggrund bestemmelser om adgangen til en sådan programvirksomhed.

Til stk. 1.

Det anses for rimeligt, at Danmarks Radio – når de af ministeren for offentlige arbejder i medfør af § 5 fastsatte vilkår er opfyldt – uden særlig tilladelse kan lade lyd- og billedprogrammer fordele via kabelanlæg, hvis dette i nogle tilfælde skulle vise sig hensigtsmæssigt. I denne forbindelse tænkes på en eventuel fordeling af særlige programmer, der ikke udsendes over radiofoni- og fjernsynsstationerne, f. eks. til undervisningsinstitutioner. Bortset fra sådanne særlige tilfælde er fordelingen af Danmarks Radios programmer omfattet af den almindelige bestemmelse i § 3.

Til stk. 2.

På tilsvarende måde som anført i § 1, stk. 2, foreslås det, at der under visse vilkår kan gives amtsråd eller kommunalbestyrelser tilladelse til lokal programfordeling via kabelanlæg. Spørgsmålet om fastsættelsen af de nærmere vilkår for sådanne koncessioner – såvel til programfordeling via kabel som til trådløs programspredning, jfr. § 1, stk. 2 – kan ikke klarlægges i detaljer i nærværende lovforslag. Retningsgivende må være de forpligtelser med hensyn til programmernes indhold, der påhviler Danmarks Radio, jfr. lovforslagets § 7, stk. 1, men der kan også blive tale om forpligtelser af teknisk karakter eller eventuelt en pligt til at etablere kabeltilslutning for samtlige områdets beboere. Det må desuden være en klar forudsætning for koncessionerne, at programvirksomheden ikke finansieres ved hjælp af reklamer. Spørgsmålet om fastsættelsen af de omtalte koncessionsvilkår er af en så kompliceret karakter, at det bør gøres til genstand for et særligt udvalgsarbejde. Under et sådant arbejde bør der tillige tages stilling til, hvilke organisationer, selskaber eller institutioner, der – under amtets eller kommunens ansvar – skal kunne forestå selve programvirksomheden. Der må utvivlsomt sikres den pågældende radiosprednings- eller kabelfordelingsvirksomhed den samme programmæssige uafhængighed, som tilkommer Danmarks Radio.